

Czy wędrownikiem może zostać każdy?

„Być wędrownikiem to niemała sztuka, a dostępna tylko dla tych, którzy posiadają prawdziwie harcerską postawę.” – tymi słowami rozpoczyna się kodeks wędrowniczy, którego zadaniem jest wskazywanie każdemu wędrownikowi właściwej życiowej ścieżki. Pomaga on w dokonywaniu wyborów, doskonaleniu własnego charakteru oraz poszerzeniu horyzontów. Jednak co tak naprawdę kryje się pod pojęciem „harcerska postawa”? Czy każdy z nas jest w stanie spełnić te, na pierwszy rzut oka, restrykcyjne wymagania? Czy każdy może być wędrownikiem?

Pierwsze pytanie, na które musiała odpowiedzieć grupa osób ankietowanych dotyczyło bezpośrednio wcześniej wspomnianej sprawy „harcerskiej postawy”. Najmłodsza grupa kojarzy harcerza idealnego jako tego, który jest miły, grzeczny i nie zrywa gałązek. Im starsza osoba odpowiadała na to pytanie, opis tych właśnie cech zostawał poszerzany oraz przedstawiany w nieco inny sposób. Od

harcerzy starszych i wędrowników można się już dowiedzieć, że harcerz potrafi współpracować, nie jest obojętny, żyje według ideałów, bardzo ważny jest dla niego samorozwój i doskonalenie samego siebie, ale przede wszystkim jest otwarty na świat. Pod tym, według mnie, najważniejszym pojęciem kryje się bardzo wiele aspektów. Osoba otwarta na świat jest wrażliwa na potrzeby drugiej osoby oraz innych stworzeń, jest kreatywna, chce sprawiać, że jej otoczenie staje się lepsze pod każdym z możliwych względów, działa w dużej ilości środowisk, co umożliwia jej rozwój, ale przede wszystkim zaraża innych swoim uśmiechem i pozytywnym podejściem do życia.

Kolejnym ważnym w życiu wędrownika aspektem jest sama wędrówka. Pod jej pojęciem kryje się bardzo wiele zupełnie sprzecznych dla różnych grup wiekowych definicji. Dla zuchów to spacer lub wycieczka kojarząca się z lasem, harcerze zwracają już uwagę na sam aspekt wędrowania i zwiedzania miejsc, dla harcerzy starszych to pokonywanie własnych słabości oraz wolność i przestrzeń, wędrownicy natomiast kojarzą ją z podróżą w nieznaną i odkrywaniem miejsc, ale również z dążeniem do celu.

Prawdziwa wędrówka powinna pozwalać poszerzać nasze horyzonty, uczyć nas czegoś nowego na każdym kroku oraz pozostawiać wspomnienia, do których możemy wracać

zawsze, kiedy tylko musimy podjąć trudną decyzję lub gdy potrzebujemy motywacji. Dla wędrownika wędrowką jest każdy dzień, każda chwila, ponieważ zawsze może on nauczyć się czegoś nowego, próbować, pomagać, w każdym momencie mieć oczy i uszy otwarte na świat.

Wędrownik podczas swej podróży próbuje wciąż czegoś nowego zdobywając w ten sposób wiedzę. Według zuchów wiedze najłatwiej zdobywa się słuchając kogoś mądrego lub właśnie wychodząc w świat podziwiając go. Harcerze uważają, że poza czytaniem książek najważniejsze są eksperymenty. Aby nauczyć się czegoś nowego, posiadać jakąś wiedzę, należy spróbować wszystkiego samemu. Harcerze starsi proponują doświadczać wciąż czegoś nowego, otwierając się na propozycje otoczenia. Według wędrowników należy wyjść w świat, aby dobrze wy badać swojego przeciwnika.

Wędrownik ani na chwile nie powinien zaprzestać swej wędrowki, bo to właśnie dzięki niej ma możliwość zdobywania wiedzy oraz doświadczeń. Poznawanie nowych miejsc oraz ludzi, przeżywanie przygód, niebezpieczne sytuacje uczą nas umiejętności zachowania się w każdym, nawet najbardziej ekstremalnym momencie naszego życia.

Według najmłodszych ankietowanych najlepszym sposobem na czerpanie radości z życia jest wyjście na trampolinę z Marysią, co oczywiście w pewnym okresie życia faktycznie jest

szalenie ważne. Harcerze uważają, że aby życie nie było nudne musi być różnorodne, dlatego właśnie starają się próbować wielu nowych, różniących się od siebie rzeczy. Według harcerzy starszych najważniejsze jest to, aby się nie ograniczać. Każdy potrzebuje w swoim życiu nieco wolności, tak aby nie wpaść w jego monotonię.

Wędrownicy natomiast

uważają, że najważniejsze jest to, aby niczego nie żałować. Dlatego urozmaicają swoje życie starając się korzystać z każdej nadarzającej się możliwości na przeżycie czegoś, co na długo pozostanie w ich pamięci.

„Wędrownika ciągnie siła nieprzeparta w dal na coraz to nowe, nieznanne szlaki, nie pozwala zastygnąć mu w wygodnym, osiadłym życiu, toczącym się zbyt wolno.”- właśnie dzięki tej sile życie wędrownika nie staje się monotonne, a on sam czerpie z niego radość na każdym kroku nie pozwalając sobie nawet na chwilę nudy. W życiu wędrownika urozmaicenia i nowości są niezwykle ważne, ponieważ pozwalają mu one na ciągły rozwój i odkrywanie.

„... wędrownik, patrząc w swą przyszłość, pragnie odnaleźć własną ścieżkę.” Kolejne pytanie dotyczyło przyszłości ankietowanych. Okazało się one najtrudniejsze ze wszystkich. Z ankiety dowiadujemy się, że zuchenka Dominika będzie fryzjerką, natomiast Hubert, według mnie, zupełnie zaskakuje odpowiedzią, pokazując jak bardzo jest dojrzały jak na swój wiek. Dowiadujemy się od niego, że w przyszłości chciałby pomagać ludziom. Krótka, zwięzła odpowiedź, ale niezwykle trafna i adekwatna do tematu. Wszyscy spośród ankietowanych harcerzy i harcerzy starszych pochwalili się swoimi zawodowymi ambicjami, natomiast wędrownicy wskazali na konieczność spełnienia swych ambicji na tle zawodowym, ale również spełniania marzeń, nawet tych dziecięcych.

Dzięki wędrówką i tak licznym próbą, wędrownik ma odnaleźć swa własną życiową ścieżkę. Doświadczenie wciąż czegoś nowego, ma na celu ułatwić mu stworzenie swego własnego profilu, odnalezienie samego siebie w świecie, sformułowanie swych celów na przyszłość oraz zdobywanie umiejętności, które mają pomóc w ich realizacji.

Teraz spróbujemy streścić opis wędrownika. Według ankietowanych powinna być to osoba otwarta na świat, pomocna, żądna przygód i nowych doświadczeń. Wędrownik powinien być przyjacielem całego świata, wciąż wyrażać chęć do przemierzania kolejnych kilometrów, która nie pozwala mu pozostać w bezruchu nawet przez chwilę. Potrafi on również dostrzegać piękno i radość w małych rzeczach, w swym życiu codziennym, tak, że nie popada w jego monotonię.

W takim razie, czy każdy może zostać wędrownikiem? Moim zdaniem powyższy opis dotyczy wszystkich ludzi. Taka właśnie jest ludzka natura: zmusza nas do ciągłego odkrywania, poznawania, kształcenia się i próbowania. Jeśli ktokolwiek uważa, że jest inny, nie odczuwa potrzeby wędrowania, nie ma się czym przejmować. Na pewno gdzieś głęboko w sobie wciąż ją posiada, została ona jedynie przytłumiona monotonią jego życia, brakiem kontaktu z naturą, czy zapracowaniem. Jeśli tylko będzie chciał odnajdzie ją w sobie, a zmotywowany zmianami odczuje zdwojoną potrzebę wędrowania i odkrywania.

Według mnie wędrownikiem może zostać każdy. Ludzka natura pomoże każdemu kandydatowi przygotować się do noszenia zaszczytnego miana Wędrownika, wystarczy jedynie chcieć.

